

Άσπα Μαυραντώνη

Fragile

2021

Αθήνα

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Η Άσπα Μαυραντώνη έχει γεννηθεί στο Βόλο το 1973 και ζει στη Αθήνα. Έχει σπουδάσει Ψυχολογία και είναι κάτοχος μεταπτυχιακού και Διδακτορικού τίτλου σπουδών. Έχει δουλέψει κυρίως με παιδιά, εφήβους και τις οικογένειές τους και εργάζεται σε Δημόσιο Νοσοκομείο της Αττικής.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6932393814

Email: aspamavr@gmail.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2019 – Μάιος 2020) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Εξώφυλλο: Περιοδικό Nippon, 1934, Fukushima Prefectural Museum of Art, design Ayao Yamana, photograph Yoshio Watanabe.

Το θεατρικό έργο *Fragile* της Άσπας Μαυραντώνη διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Πρόσωπα:

Ο Άρης

Η μητέρα

Ο πατέρας

Η ψυχίατρος

Περίληψη

Ο Άρης πελειάει με τις ώρες τις χειροποίητες κούκλες του στο εργαστήρι του στο πίσω μέρος του σπιτιού. Μυημένος στο χώρο της τέχνης, εφόσον οι γονείς του διατηρούν γκαλερί με έργα τέχνης, κατασκευάζει συλλεκτικές κούκλες που έχουν απήχηση στους φιλότεχνους. Τους τελευταίους μήνες φτιάχνει μια κούκλα σε φυσικό μέγεθος, τον Taro, ένα Γιαπωνέζο νεαρό πολεμιστή. Αφού επιμεληθεί λεπτομερώς τη φυσιογνωμία και τον πολεμικό του εξοπλισμό, ο Taro ζωντανεύει στο μυαλό του Άρη. Ο ίδιος θα μεταμορφωθεί σε γκέισα και θα γίνει η αχώριστη σύντροφός του. Ζητά να τον αποκαλούν Yori και μαζί με τον αγαπημένο της, τηρούν όλα τα τελετουργικά της ιαπωνικής κουλτούρας. Οι γονείς, βλέποντας τον Άρη να οργανώνει έναν περίεργο κόσμο τον πιέζουν να εγκαταλείψει τις εκκεντρικότητες. Τελικά, θα τον σύρουν σε μία ψυχίατρο, αλλά η Yori (-Άρης) θα υπερασπιστεί τις επιλογές της. Ζώντας ως δραπέτης της πραγματικότητας θα οργανώσει ένα ειδυλλιακό ταξίδι για την ίδια και τον αγαπημένο της στην Ιαπωνία. Οι γονείς του μέσα στην απόγνωσή που τους προκαλεί η ρευστή ταυτότητα του παιδιού τους, αποφασίζουν να απομακρύνουν όλα τα αντικείμενα της εμμονής του, μαζί και τον Taro, θεωρώντας πως θα τον βοηθήσουν έτσι να επανέλθει. Όταν η Yori (-Άρης) συνειδητοποιήσει πως του έλεψαν τη ζωή του θα βυθιστεί σ έναν βουβό θρήνο. Χωρίς ταυτότητα πια, θα αναζητήσει καταφύγιο σε μια νέα περσόνα.

1^η σκηνή

Στο καθιστικό του σπιτιού ο Άρης έχει διαμορφώσει ένα χώρο σαν εργαστήριο. Κατασκευάζει μια ξύλινη κούκλα Σαμουράι. Δίπλα έχει τη φορεσιά και την εξάρτυσή του.

Άρης: (Με ένα σφυριδόπανο λιμάρει το πρόσωπο μιας ξύλινης κούκλας). Εδώ χρειάζεσαι λίγο ακόμα... τώρα θα σε φτιάξω... να μαλακώσει το πρόσωπό σου, να είναι λείο, απαλό. Έτσι. Το ξύλο να γίνει δέρμα. (Τεντώνει το χέρι του για να το δει πώς φαίνεται από μακριά). Δε σε θέλω τραχύ, σκληρό. Όχι. Το δέρμα σου να είναι τρυφερό σα μικρού παιδιού.

(Κοιτάζει το κεφάλι πιο προσεκτικά). Μοιάζεις όμως κομμένος. Όχι, όχι δεν πρέπει να φαίνεσαι κουρασμένος. Αν πάρω λίγο τα σχιστά σου μάτια, και στα τραβήξω πιο ψηλά θα φύγει η κούραση. Πού είναι το σκαρπέλο; (Ψάχνει στα εργαλεία του, δε το βρίσκει). Πού είναι; Πού είναι; (Ψάχνει έντονα με νευρικές κινήσεις). Βλάνα! Βλάνα! Να το! (Ξεφουσάει, μένει για λίγο ακίνητος και ηρεμεί). Έλα, θα σε φτιάξω. Εδώ σ' αυτό το σημείο. Έτσι, μπράβο! Έλα κι από δω. (Επαναλαμβάνει την ίδια κίνηση και στο άλλο μάτι). Έτοιμος πολεμιστή! Ντούρος! Η μάχη είναι μπροστά!

(Ήρεμα) Εγώ δεν είμαι σαν εσένα. Είμαι δειλός, κομπλάρω εύκολα. Δε σου μοιάζω. Εσύ ξέρεις να μάχεσαι, να επιβιώνεις, να ζυγίζεις τον αντίπαλο, να ξιφομαχείς. (Παίρνει το κεφάλι και το προσαρμόζει στο υπόλοιπο σώμα της κούκλας. Παίρνει μια απόσταση και κοιτάζει την κούκλα).

(Με δυνατή φωνή) Ταρο! Δύναμη. Power! Είσαι ο Ταρο. Σου αρέσει; Το διάλεξα για σένα, να σου ταιριάζει. Δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο απ' το να ακούς αυτούς που αγαπάς να σε φωνάζουν. Να βγαίνει τ' όνομά σου απ' τα χείλη τους.

(Πλησιάζει και φέρνει το πρόσωπό του κοντά στο πρόσωπο της κούκλας. Το μυρίζει). Σανταλόξυλο! Μου γεμίζει τα ρουθούνια. Με ηρεμεί, νιώθω ασφαλής. Το άρωμά σου, σαν απόσταγμα βαρελιού. Δε θέλω να σε χάσω. Δεν υπάρχει περίπτωση!

Πατέρας: Άρη, μόνος σου μιλάς;

Άρης: (Αναδιπλώνεται) Συγνώμη πατέρα, κάτι σκεφτόμουν. Πότε μπήκες;

Πατέρας: Τώρα. Α, ωραία δουλειά. Σαμουράι!

Άρης: Ναι, ταγμένος στον πόλεμο.

Πατέρας: Πολύ καλός. (Αγγίζει τα σπαθιά). Από που τα πήρες αυτά;

Άρης: Από ένα παλιατζιδικο. Χωρίς άδεια, χωρίς τίποτα.

Πατέρας: Μάλιστα. Έξω έχουν σφίξει πολύ τα πράγματα. Όλα ελέγχονται. Καταγραφές, πιστοποιητικά, εδώ όλα χύμα, χαλαρά. Μακάρι να υπήρχε και δουλειά Άρη. Δεν κινείται τίποτα. Κανείς δεν ενδιαφέρεται για τέχνη πια.

Άρης: Πάντα θα υπάρχουν φιλότεχνοι.

Πατέρας: Έτσι πιστευα κι εγώ. Ότι υπάρχουν άνθρωποι που αγαπούν την τέχνη. Ξέρεις τι; Όταν άνοιξα την γκαλερί, τότε κατάλαβα. Λίγοι είναι αυτοί. Οι περισσότεροι θέλουν την τέχνη για επίδειξη ή τη βλέπουν σα μια καλή επένδυση. Αυτό λέει η πείρα μου.

Άρης: Μήπως είσαι λίγο κυνικός πατέρα;

Πατέρας: Μπα, αυτό που σου λέω. Κοίτα να το καταλάβεις όσο πιο γρήγορα μπορείς. Θα γλυτώσεις από πολλά. Πότε λες να το τελειώσεις;

Άρης: Δεν ξέρω. Σκέφτομαι κάτι όμως. Μπορώ να σου πω;

Χτυπάει το κινητό του πατέρα. Ο Άρης πιέζει με το σκαρπέλο στο χέρι του σα να θέλει να πονέσει.

Πατέρας: (Μιλά στο τηλέφωνο) Ναι, έλα. Ναι, πες μου. Όχι, όχι η αξία του είναι πολύ παραπάνω, δεν μπορώ να κατέβω τόσο χαμηλά. Είναι νέος, αλλά έχει κάνει πάνω από τριάντα ομαδικές εκθέσεις. Δε με παίρνει πες του, ούτε τα πάγια δε θα βγάλω. Οκ, τα λέμε.

Δε στά 'λεγα; Κάθε μέρα τα ίδια. Βαρέθηκα. Συλλέκτες που θέλουν να γίνουν πλούσιοι απ' τη μια στιγμή στην άλλη, αργόσχολοι που περνούν το χρόνο τους... μην πω για τους άλλους, που θέλουν να ξεπλύνουν το χρήμα απ' τις κομπίνες τους.

Άρης: Τι να σου πω πατέρα... εκτός απ' αυτούς υπάρχουν κι άλλοι που αγαπούν την τέχνη, την πονάνε. Τη θέλουν στη ζωή τους.

Πατέρας: Τι σου λέω τώρα;... Εσείς οι καλλιτέχνες είστε ευαίσθητοι. Ούτε να τ' ακούτε αυτά δεν θέλετε. Κι εσύ και η μητέρα σου ανήκετε στους ρομαντικούς. (Ξεφυσάει). Μη νομίζεις πως είμαι περήφανος γι' αυτό που έγινα Άρη. Δεν θα ξεχάσω παλιά πως μ' άρεσεν' ανακατεύω τα λάδια πριν τα βάλω στον καμβά. Με τα χρόνια αλλάζεις. Αυτά που πιστεύεις νέος πρέπει να τα ξεχάσεις. Αλλιώς δεν προχωράς. Όταν αναλάβεις την γκαλερί, τότε θα καταλάβεις.

Άρης: Θα δούμε πατέρα.

Πατέρας: Προς το παρόν τελείωσε τον Σαμουράι και μην το αργείς. Οι κούκλες σου είναι το δυνατό χαρτί της έκθεσης. Θυμάσαι την Τυρολέξα μ' εκείνα τα φτερά στο καπέλο της;

Άρης: Γένη ήταν. Το γένη της κατσίκας.

Πατέρας: *(Γελάει)* Αυτή η λεπτομέρεια την κάνει συλλεκτική. Έτσι έπιασε καλή τιμή. Γιατί... εκείνοι οι επεταιικοί τσολιάδες που έφτιαζες με τα κεντητά γιλέκα; Θυμάσαι πόσες παραγγελίες πήραμε;

Άρης: Τα γελέκια λες με τα χρυσά κορδόνια.

Πατέρας: Κι εκείνη ήταν ωραία δουλειά! Κάποια στιγμή προχώρα και την άλλη συλλογή με την πολύχρωμη Μεξικάνικη γιορτή... πώς τη λες;

Άρης: Την ημέρα των νεκρών.

Πατέρας: Ναι αυτή, με τους σκελετούς. Θα αρέσει. *(Κοιτάζει τον σαμουράι)* Αλλά και τούτος εδώ θα πιάσει καλή τιμή.

Άρης: Πατέρα... ξέρεις, σιεφτόμουν κάτι.

Πατέρας: Τι;

Άρης: Αυτόν εδώ να μην τον δώσω.

Πατέρας: Δηλαδή; Τι εννοείς;

Άρης: Να, λέω να τον κρατήσω.

Πατέρας: Α, να κι οι συναισθηματισμοί. Καλά παιδί μου, ξανασκέψου το. Οι πελάτες μας όμως κάτι περιμένουν από σένα.

2^η σκηνή

Άρης: *(Μιλεί στην κόκλα του καθώς επιμελείται τη φορεσιά της).* Εσύ μην ακούς! Μη φοβάσαι! Θα γίνει το δικό μας. Σύντροφός σου είμαι, μη ξεχνάς. Το νιώθεις πως είμαστε ζευγάρι, ε; Ταρο μου; *(Τον αρπάζει έντονα από το ξύλινο χέρι).* Ας ετοιμαστούμε. Εδώ έχω όλα σου τα όπλα. Να το σπαθί, Shinai. *(Το αγγίζει με τα ακροδάχτυλά του ήρεμα και τελετουργικά).* Κοίτα πως κόβει! Κι ας είναι από μπαμπού. *(Γελάει)* Και κοίτα να δεις... κάτι που τρέφει τ' αρκουδάκια μας τα πάντα, μπορεί να γίνει κι όπλο... άγιοι και τέρατα απ' την ίδια ύλη φτιαγμένοι. *(Παίρνει στα χέρια του ένα ύφασμα).* Να δούμε και τη ζώνη. Έλα να στη βάλω, να σου κρατά τα όπλα. Εδώ αριστερά, να το τραβάς πιο γρήγορα, να σφάζεις τον εχθρό. *(Ξεσπαθώνει ο ίδιος και κάνει κινήσεις με το σπαθί στον αέρα μαζί με ιαχές).* Με το 'να χέρι θα το πιάνεις. Ποτέ με τα δύο, χάνεις ενέργεια. *(Τοποθετεί το σπαθί στη θήκη του).* Και τώρα θα σου φέρω το βοηθητικό. Ένα Wakizashi για το άλλο σου χέρι, δεξιά. *(Τοποθετεί).* Τό 'χεις ακούσει αυτό που λένε; Δύο τέχνες έχουν οι πολεμιστές, τη σπαθασία και την πένα. Απ τη μία την πένα να την κρατάς σαν όπλο, κι απ' την άλλη το σπαθί σα νά 'ναι για να γράφει. Σοφία και τέχνη πάνε μαζί. Αλλιώς παράτα τα, δεν κάνεις γι' αυτά.

(Γελάει) Να αναλάβω τη γκαλερί...; Όχι, όχι, όχι, με την καμιά, με τίποτα! Ούτε που θα πατούσα αν δεν ερχόταν κι εκείνη. (Προσποιείται τη φωνή της) «Άρη είσαι πολύ καλός, κι ο πατέρας σου το λέει». Και τι δεν έκανα να με προσέξει, να μου δώσει λίγη σημασία. Να την κάνω να με θέλει. Να τη βλέπω δίπλα μου καλά. Τι μαλάκας ήμουν, να μην πάρω χαμπάρι πως με κορόιδευε. Κι όχι μόνο εμένα, και τον άλλον τον βλάκκα τον πατέρα μου. Και τους δύο, κορόιδα μας είχε. Δε θα ξεχάσω τη μέρα που τους έπιασα δίπλα στους πίνακες να πηδιούνται. Άκουγα τα βογγητά... τις φωνές τους. (Κοιτάζει την κούκλα). Μη σου ξεφύγει τίποτα στη μάνα μου. Τίποτα! Απολύτως! (Αναστατωμένος) Αχ σόρρυ, τι σου λέω, συγνώμη. Δεν ήθελα να σε προσβάλλω καρδιά μου. Ξέχασα τον κώδικα τιμής. Εσύ είσαι άντρας, έχεις λόγο. Αλλά να, όσο κι αν πέρασε καιρός δε το ξεχνάω. Έχω κάτι εφιάλτες... σα να με κλείνουν κάθε βράδυ στο υπόγειο, σε μια καταπακτή χωρίς αέρα. Το καταλαβαίνεις; Κι ύστερα μου λες να ξαναπατήσω το πόδι μου εκεί πέρα. Άσ' το!

(Στην κούκλα). Είμαι καλά τώρα, εδώ μαζί σου. Δε μου λείπει τίποτα. Εσένα; Σου λείπει κάτι; Ευτυχισμένος δεν είσαι; Κοίτα πόσο ταιριάζουμε! (Κοιτάζεται σ' έναν καθρέφτη που βρίσκεται απέναντι). Μα τι λέω; Ξέχασα να ντυθώ! Πώς θα σε συνοδέψω;

Πηγαίνει στο εργαστήριο και παίρνει διάφορα αντικείμενα. Κάθεται μπροστά σε ένα καθρέφτη κι αρχίζει να μακιγιάρεται με το μακιγιάζ της γκέισας.

Πρώτα η βάση... έτσι... παντού... κι εδώ... κι εδώ... λευκή oshiroi, να λάμπω στο φως ενός κεριού... κι εδώ, ... έτσι. (Γελάει). Πάντα αργούμε εμείς στο μακιγιάζ... θέλουμε το χρόνο μας, όμως σε λίγο είμαι έτοιμη με τη μάσκα, λίγο εδώ, ωραία... Το αποτέλεσμα θα σου αρέσει. Τώρα τα μάτια, έντονα. Να βγαίνει το βλέμμα, όπως ταιριάζει σε μια γκέισα. Θέλω να σου αρέσω, όπως μου αρέσεις κι εσύ. Προσεκτικά... με απόλυτη ακρίβεια... σα τις κινήσεις του σπαθιού σου, έτσι. Κάτσε να πιάσω και τα χείλη τώρα, μη μου ξεφύγει κάτι, εδώ... και τώρα από δω... μικρά σα κατακόκινη τουλίπα. Κάτσε, σε λίγο τελειώνω. (Πηγαίνει στο εργαστήριο, φοράει ένα κμονό). Σ' ευχαριστώ για την υπομονή σου καλέ μου. Δεν αργώ πολύ... η όμπι μου που είναι;. Α! να τη, ένα λεπτό να την σφίξω καλά γύρω απ' τη μέση μου. Έτσι. (Κοιτάζεται αντάρσεκα στον καθρέφτη). Μια τελευταία λεπτομέρεια έμεινε. (Παίρνει στα χέρια του μία περούκα γκέισας κι ετοιμάζεται να τη φορέσει).

Μπαίνει η μητέρα. Κοιτάζει σαστισμένη.

Μητέρα: Άρη! Τι κάνεις;

Άρης: (Αμήχανα) Εεεε... ετοιμάζω κάτι.

Μητέρα: Α, τη γκέισα που έλεγες;

Άρης: Ναι αυτό!

Μητέρα: Απίθανο! Έγινες ένας γκέικο.

Άρης: Γκέισα, είπαμε μια γκέισα είμαι. Η σύντροφος του Ταρο.

Μητέρα: *(Γελάει)*. Καλή ιδέα. Μπορείς ν' αρχίσεις να φτιάχνεις ζευγάρια.

Άρης: Κάνε μου λίγο πίσω το μακιγιάζ. *(Δείχνει το σβέρο του)*. Εδώ, να φαίνεται το W.

Μητέρα: Πού είναι το πινέλο; Καλλιτέχνη μου! *(Βάφει το σβέρο του αφήνοντας ακάλυπτο ένα σημάδι W.)* Ωραίο! Δώσε και την περούκα. *(Του την τοποθετεί)*. Πήγαινε δίπλα στον Ταρο. Ωραίο ζευγάρι! Τέλεια ιδέα, μια χαρά θα πάει.

Άρης: Σ' ευχαριστώ μητέρα. *(Κοιτάζει τον Ταρο)*. Μας αφήνεις λίγο μόνους;

3^η σκηνή

Οι γονείς ετοιμάζουν το μεσημεριανό τραπέζι.

Πατέρας: Έτοιμο;

Μητέρα: Σε λίγο.

Πατέρας: *(Βγάζει ποτήρια και κρασί και τα τοποθετεί στο τραπέζι)*. Τον είδες, ε; Λίγο τρελό δεν είναι;

Μητέρα: Έτσι είναι ο Άρης.

Πατέρας: Πάλι τον καλύπτεις; Απόψε και τώρα;

Μητέρα: *(Σερβίροντας)* Άσ' τον, περνάει μια φάση.

Πατέρας: Τι μου λες τώρα; Τον δικαιολογείς; Δηλαδή μετά θα ντυθεί αστροναύτης και θα μας πει πως πήγε στο φεγγάρι;

Μητέρα: Υπερβολές! Ο καθένας περνάει τη φάση του. Τα δικά σου τα ζέχασες που ξενυχτούσες στη γκαλερί για εβδομάδες;

Πατέρας: Έκανα δουλειά!

Μητέρα: Ναι, νόμιζες πως θα γινόσουν ο μέγας γκαλερίστας.

Πατέρας: Δεν τα πήγα κι άσχημα.

Μητέρα: *(Ειρωνικά)* Κι αν θυμάσαι καλά, εγώ δεμίλαγα *(του προτάσσει το ποτήρι της να τσουγκρίσουν)*.

Πατέρας: *(Ανταποκρίνεται στο τσούγκρισμα αλλά δεν πίνει)*.

Μητέρα: Ας αφήσουμε τον Άρη λοιπόν να κάνει τη δική του τρέλα. Είναι μόνο 26.

Πατέρας: Δεν πάει έτσι, όλα στο ίδιο σακί.

Μητέρα: Εγώ με τον Άρη μου έτσι παίζαμε, μην κοιτάς που εσύ έλειπες. Κατέβαινε στο ατελιέ και πασαλειβόμασταν με τα χρώματα, μεταμφιεζόμασταν και μετά του 'λεγα «έλα να ποζάρεις σα μικρός πρίγκιπας» ή «σήμερα είσαι ένας μικρός ζητιάνος». Εγώ έτσι τον μεγάλωσα, ας ήσουν παρών, να γινόταν όπως ήθελες.

Μπαίνει ο Άρης ντυμένος γκέισα.

Άρης: (Με στομφώδες ύφος) Τελειώσατε με το γεύμα σας να προχωρήσουμε στο τσάι;

Πατέρας: Έλα Άρη σταμάτα το θέατρο.

Άρης: Πατέρα, λίγος σεβασμός. Αν θέλετε εγώ κι ο σύντροφός μου ο Ταρο, να σας προσφέρουμε άψογη φιλοξενία, είστε ευπρόσδεκτοι. Αλλά να κρατάμε τις παραδόσεις, σας παρακαλώ πολύ.

Οι γονείς κοιτάζονται μεταξύ τους. Η μητέρα κάνει νόημα στον άντρα της να τον ακολουθήσουν.

Μητέρα: Εντάξει, ας ακολουθήσουμε τους οικοδεσπότες.

Ο Άρης έχει στρώσει τα σκεύη του τσαγιού στο πάτωμα κι έχει τοποθετήσει δύο μαξιλάρια. Τοποθετεί άλλα δύο και κάνει νόημα στους γονείς του που να καθίσουν. Εκείνοι τον παρατηρούν αμήχανα. Τοποθετεί τον Ταρο στο ένα μαξιλάρι και ίδιος γονατίζει στο διπλανό. Ξανακάνει νεύμα στους γονείς του να γονατίσουν απέναντί τους. Υποκλίνεται.

Άρης: Ελπίζω να απολαύσετε αυτή τη στιγμή όσο την απολαμβάνουμε κι εμείς.

Τοποθετεί από ένα φλυτζάνι μπροστά τους, τα οποία γεμίζει με λίγο ζεστό νερό). Τα φλυτζάνια πρέπει πρώτα να καθαριστούν. (Ο πατέρας κοιτά τη γυναίκα του κι εκείνη του κάνει καθησυχαστικό νεύμα). Να τα πλύνουμε, να διώξουμε τις ακαθαρσίες, ...έτσι...!Οποιος θέλει να περάσει στον κόσμο του πνεύματος, απ' αυτό πρέπει να ξεκινήσει. (Τελετουργικά σηκώνει ένα-ένα σα να ξεπλένει το εσωτερικό του και χύνει το νερό σε μια μικρή κανάτα). Να ξεπλύνει τα χέρια του απ' τις ακαθαρσίες, το στόμα του απ' τα λόγια που πληγώνουν, να καθαρίσει την ψυχή. Έτσι... (στριφογυρίζει το νερό κουνώντας το φλυτζάνι). Να τις πάρει το φλυτζάνι και να τις διώξει το νερό. (Παίρνει ένα πανί, σκουπίζει τα φλυτζάνια και τοποθετεί ένα μπροστά σε καθέναν τους). Έτοιμα. Πεντακάθαρα και ζεστά, όπως πρέπει νά 'ναι οι άνθρωποι στο μεταξύ τους. Ταρο δως μου το δικό σου (το

παίρνει μόνος του). Ευχαριστώ. (Γοποθετεί στο φλυτζάνι μια κουταλιά πράσινο τσάι σε σκόνη και το βάζει μπροστά στην κούβλα). Μητέρα, (κάνει το ίδιο), πατέρα (κάνει το ίδιο και τέλος στο δικό του. Προσθέτει λίγο νερό στο καθένα).

Πατέρας: Παιδί μου τι σημαίνουν όλα αυτά;

Άρης: Πάρε το chasen σου να το χτυπήσεις. (Δίνει σε όλους το παραδοσιακό σύγμα από μπαμπού. Αρχίζει κι ο ίδιος να το ανακατεύει). Θα χρειαστεί να το χτυπήσετε μέχρι να γίνει αφρός στην επιφάνεια, να βγουν τ' αρώματα.

Μητέρα: (Με ευχάριστη διάθεση) Έτσι; Καλά το κάνω; (Χτυπάει με το chasen). Άσε, ξέρω, ξέρω. Έτσι βγαίνουν οι αρετές του ανθρώπου, απ' τα χτυπήματα της ζωής.

Άρης: Πολύ καλά μαμά. Βλέπεις Taro που στά 'λεγα; Η μητέρα καταλαβαίνει. Λοιπόν αρκετά. (Τους προτάσσει μια μικρή κανάτα). Ρίξτε το χυμό μέσα. Ωραία. Τα ξεπλένουμε κι είναι έτοιμα.

Σερβίρει σε όλους τσάι. Κάνει μια μικρή υπόγλιση και σηκώνει αργά την κούπα του. Πίνουν όλοι.

Πατέρας: (Με μικρό εκνευρισμό) Κοιτάζτε να δείτε... δεν είναι ότι πιάστηκαν τα πόδια μου, αλλά εγώ σταματάω (Σηκώνεται). (Εντονα) Άρη! Κοίταξέ με και πες μου σε παρακαλώ γιατί όλο αυτό;

Άρης: Yori με λένε. Η σύντροφος του Taro.

Πατέρας: (Εκνευρισμένα) Ως εδώ! (Φεύγει) Yori!

4^η σκηνή

Ο Άρης ντυμένος γκέισα έχει απλώσει στο τραπέζι φρέσκα λουλούδια. Δίπλα του ο Taro.

Άρης: Έλα Taro, πες μου. Πες μου. Πώς ήταν η μέρα σου; Εγώ όλο το πρωί δεν ήξερα τι να κάνω. Να μαγειρέψω, να παίζω λίγο σαμισέν ή να κάνω μια σύνθεση ikebana; Αυτό είναι! Θ' ασχοληθώ με τα λουλούδια να φτιάξω λίγο το feng sui. Είπα στη μητέρα να μου πάρει μερικά. «Τρεις στρελίτζιες» της λέω, «μία ανθισμένη, μία ώριμη και μία μπουμπούκι». Δεν είχε σκοπό να βγει, αλλά τα ήθελα οπωσδήποτε. Βγήκε να μου τα φέρει. Έτσι κάνει πάντα η μαμά. Στο τέλος, πάντα μου κάνει το χατίρι. Γι' αυτό τη λατρεύω. Ταλαιπωρία που τράβηξε η καημένη!... Δε τὰ 'βρισκε πουθενά. Με πήρε εκνευρισμένη. «Δε βρισκω ελίτζες. Θέλεις τριαντάφυλλα; Γλαδιόλες; Ζέρμπερες δε σου κάνουν; Ούρλιαζε η κακομοίρα, θα την περάσαν για τρελή. «Όχι ελίτζες βρε μαμά! Στρελίτζιες, ψάξε καλύτερα! Α, ρώτα, τα λένε και πουλιά του παραδείσου».

Τελικά τις βρήκε και να' τες. *(Τις παίρνει από το τραπέζι και κρατώντας τες απλωμένες στα χέρια του τις δείχνει στον Τaro)*. Γ' αγαπημένα σου λουλούδια! *(Ξανατοποθετεί τελετουργικά τα λουλούδια στο τραπέζι)*. Εδώ θα φτιάξω τη σύνθεση. Α όχι, καλύτερα εδώ, ή εδώ; *(Αποφασιστικά)* Εδώ, δίπλα στη θέση που κάθεται.

Ακούγονται οι γονείς να συνομιλούν στο βάθος, όσο Άρης παίρνει ένα πλακέ μολ για τα λουλούδια.

Πατέρας: Πού ήσουν όλο το πρωί; Σ' έπαιρνα και δεν απαντούσες.

Μητέρα: Άσε με γιατί τα πήρα με τον Άρη. Μ' έτρεχε στην αγορά να του βρω λουλούδια.

Πατέρας: Λουλούδια; Τι να τα κάνει;

Μητέρα: Ξέρω 'γω;

Πατέρας: Και γιατί δεν πήγε μόνος του; Μου κάθεται κλεισμένος εδώ μέσα...

Μητέρα: Άσ' το. Πήγα και τα πήρα εγώ.

Πατέρας: Πόσες φορές θα στο πω; Έτσι δεν τον βοηθάς. Καταλαβαίνεις;

Ο πατέρας μπαίνει στο καθιστικό. Ο Άρης σηκώνει μία μία τις στρελίτζιες κάθετες στο τραπέζι και τις συγκρίνει μεταξύ τους ως προς το ύψος.

Πατέρας: Α, εδώ είσαι; Δε βαρέθηκες κλεισμένος εδώ μέσα;

Άρης: Έχω τόσα να κάνω εδώ στο σπίτι. *(Κόβει μ ένα κλαδευτήρι το μίσχο της μιας στρελίτζιας ώστε να είναι κοντότερη)*.

Πατέρας: Έξω είναι η ζωή παιδί μου.

Άρης: *(Ενοχλημένος)* Δεν θέλω, δεν τους μπορώ. Τελευταία φορά που βγήκα έχασα τη μέρα μου. *(Συγκρίνει σχολαστικά το ύψος των δύο λουλουδιών)*.

Πατέρας: Γιατί; Πού πήγες;

Άρης: Άσ' το μπαμπά ούτε να το σιέφτομαι δεν θέλω.

Πατέρα: Τι συνέβη;

Άρης: Και τι δε συνέβη! *(Κόβει την τρίτη στρελίτζια ακόμη κοντότερη και τη συγκρίνει με τις προηγούμενες)*. Καλύτερα εδώ, έχω κι ένα σωρό δουλειές.

Πατέρας: Πες μου. Έγινε κάτι που σ' ενόχλησε;

Άρης: *(Αφήνει τα λουλούδια)*. Πήγα να πάρω ένα δέμα απ' το ταχυδρομείο. Επιτέλους είχε έρθει το κιμονό. Ξέρεις πώς το περίμενα; Είχε πολύ κόσμο.

Πατέρας: Ε, και;

Άρης: Πήρα νούμερο και περιμένα. Είδα μια άδεια θέση δίπλα σ'έναν κύριο. Βρωμούσε τσιγαρίλα. Εγώ τον χαιρέτησα ευγενικά και κάθισα. Ξέρεις τι έκανες; Σηκώθηκε απότομα και με κοιτούσε μια ώρα... με τόση αγένεια! Δεν κατάλαβα. Στο τέλος μουρμούρισε κάτι κι έφυγε. Παραδίπλα ήταν μια κυρία, μ'ένα χοντρό ζακάρ παλτό. «Καθίστε» της λέω και δείχνω τη θέση δίπλα μου. Κι αντί να πει ευχαριστώ... κάνει μια κίνηση απαξιωτική, μ'ένα ύφος ψηλομύτας τάχα αριστοκρατίσσας. Τι να πω; Ο κόσμος δεν πάει καθόλου καλά! (Συγκρίνει με ακρίβεια το μήκος απ' τις τρεις στρελίτζιες).

Πατέρας: Και μετά; Τι έγινε μετά;

Άρης: *(Παίρνει βαθιά ανάσα, αφήνει κάτω τα λουλούδια).* Α, ήταν ένα μικρό παιδάκι μαζί με τη μητέρα του. Το γλυκό μου, με κοιτούσε και γελούσε... Ήθελε να πει κάτι σ'αυτή της μαμάς του, αλλά εκείνη... χαμπάρι... κολλημένη στο κινητό δε τού 'δινε σημασία. Αρχίσαμε τα νοήματα και γελάγαμε με τους άλλους.

Πατέρας: Με το μικρό;

Άρης: Ναι! Αλλιώς πώς θα πέρναγε η ώρα; Βαριόμασταν κι οι δύο. *(Γυρίζει στα λουλούδι, παίρνει την ψηλότερη στρελίτζια και την καρφώνει σε μια αγκαθωτή βάση μέσα σ'ένα πλατό μπολ).* Δεν είναι ωραία;! *(δείχνοντας το λουλούδι).*

Πατέρας: Ναι, ναι. Μετά; Για πες μου τι έγινε;

Άρης: Ε, όταν η μητέρα του εδέησε να σηκώσει το κεφάλι της απ το κινητό μας είδε.

Πατέρας: *(Με αγωνία)* Και;

Άρης: Ήρθε καταπάνω μου τραβώντας το μικρό. Πώς δε τού 'βγαλε κάνα χέρι; «Ανώμαλε» μου λέει.

Πατέρας: Σε είπε ανώμαλο;

Άρης: Ναι.

Πατέρας: Κι εσύ τι έκανες;

Άρης: «Ανώμαλη είσαι! Τόση ώρα κολλημένη στο κινητό δε δίνεις σημασία στο παιδί». Καλά δεν της είπα; Ύστερα μαζεύτηκε κόσμος. Ήρθε και μια υπάλληλος μες στα νεύρα. Της δείχνω το χαρτί Β 48. «Το ταμπλό της λέω «έχει κολλήσει»! «Σε λάθος σειρά είστε παρακαλώ». Ε όχι! Δεν άντεχα άλλο. Είχα τόσο εννευριστεί που έφυγα. *(Ξερυσάει και γυρίζει στα λουλούδια του. Καρφώνει το κοντύτερο λουλούδι στην αγκαθωτή βάση).* Στενοχωρήθηκα. Αλλά δεν πειράζει. Θα πω στη μαμά να πάει για το κιμονό.

Πατέρας: Κι ύστερα τι έκανες;

Άρης: Πήγα να πάρω τόνο. Να κάνω σούσι.

Πατέρας: Στην «Τράτα» πήγες;

Άρης: Ναι.

Πατέρας: Ήταν ο κύρ Μανώλης εκεί;

Άρης: Ναι. Μάντεψε τι φορούσε. Το ίδιο καρό πουκάμισο.

Πατέρας: Σ' εξυπηρέτησε ο ίδιος;

Άρης: Πού να βρει χρόνο; Ήταν πολύ απασχολημένος. Ούτε τη γυναίκα του δεν υπολόγιζε. Κοιτούσε συνεχώς ένα τσακλοκούδουνο. Τον ρωτούσε πως να φτιάξει λαβράκι στη λαδόκολλα κι αυτός τάχα μου της έδινε οδηγίες. «Θα το τυλίξεις σφιχτά. Σα το κολάν που φοράς» κι εκείνη χασκογελούσε, σαν ηλίθια. Δεν άντεχα το σκηνικό. Πήγα στην κυρά Μαρία. Καθάριζε ψάρια στο νεροχύτη. Μόλις με είδε, αντί να μ' εξυπηρετήσει, καθόταν και με ρώταγε τι φοράω.

Πατέρας: Έτσι ήσουν ντυμένος;

Άρης: Όχι αυτό. Το άλλο. Ένα μπλε που 'χει το δράκι δεξιά.

Πατέρας: *(Επαναλαμβάνει με εσωτερική ταραχή)* Το δράκι δεξιά...

Άρης: Ναι. Το μπλε, που το κρατάω για έξω. Κι ενώ τη συμπαθώ την κυρά Μαρία δεν άντεξα, της το πα, ευγενικά. «Συγνώμη κυρία Μαρία, το δικό σας το φουστάνι είναι μες' τη βρώμα και την ψαρίλα! Το δικό μου κιμονό σας νοιάζει»

Πατέρας: Τι λες παιδί μου; Μίλησες έτσι στην κυρά Μαρία;

Άρης: Ναι. Κι ύστερα έφυγα. *(Καρφώνει το κοντό λουλούδι στη βάση)*.

Πατέρα: Κι ήρθες σπίτι;

Άρης: Ναι. Πήρα το λεωφορείο. Είχα κουραστεί.

Πατέρας: Δεν πήρες τ'αμάξι;

Άρης: Δεν μπορώ πια να οδηγώ. Δε γουστάρω. Όλοι πάνε σα τρελοί. Κι όλοι με βρίζουν. «Σα χελώνα πα» ο ένας, «τράβα να πλύνεις κάνα πιάτο» ο άλλος. Παντού σεξισμός. Δε σέβονται τις γυναίκες καθόλου. *(Προσθέτει στην καρφωτή βάση δύο τρία λιτά κλαδιά)*. Σκέτη ζούγκλα.

Πατέρας: Γύρισες εντάξει; Σου συνέβη τίποτ' άλλο;

Άρης: Όχι, όλα καλά. Λίγο πονοκέφαλο μόνο.

Πατέρας: Κατάλαβα.

Άρης: Γι' αυτό δε βγαίνω. Ύστερα έχω να φροντίσω και τον Taro. Ξέρεις πώς γυρνάει απ' τον πόλεμο; Πτώμα. Ούτε να μιλήσει δεν μπορεί. Γι' αυτόν ήθελα τα λουλούδια. Κοίτα τι όμορφη Ikebana που του ετοίμασα!

Πατέρας: Ναι, καλή είναι. (Παύση). (Κατευναστικά) Άκου παιδί μου, ό,τι και να χρειαστείς από δω και πέρα, δε χρειάζεται να βγαίνεις. Πες το σε μένα ή στη μάνα σου. Ό,τι και να χρειαστείς.

5^η σκηνή

Η σκηνή χωρισμένη στα δύο. Στο ένα μέρος είναι ο πατέρας στην Γκαλερί. Φαίνεται το γραφείο του με μια οθόνη Η/Υ. Στο άλλο μισό είναι η μητέρα στο σπίτι.

Πατέρας: (Καλεί στο κινητό τη γυναίκα του. Δεν παίρνει απάντηση. Κλείνει εκνευρισμένα και πηγαίνει να σηκώσει ένα πίνακα που είναι ακουμπισμένος στο πάτωμα. Μετά κάθεται στο γραφείο του και ανοίγει τον Η/Υ του).

Η μητέρα μπαίνει στο σπίτι φορτωμένη τσάντες. Αφήνει τις τσάντες, κρεμάει το παλτό της και βγάζει το κινητό απ' την τσάντα της. Βλέπει τις κλήσεις.

Μητέρα: Έλα, είδα ότι πήρες έξι φορές.

Πατέρας: Δε σε πρόλαβα το βράδυ, κοιμόσουν.

Μητέρα: Ναι, γύρισες αργά.

Πατέρας: Ναι άργησα.

Μητέρα: Τι κάνατε χθες;

Πατέρας: Μια απ' τα ίδια. Δεν είχε κόσμο. Τίποτα. Τελικά εσύ γιατί δεν ήρθες;

Μητέρα: Δεν τα κατάφερα.

Πατέρας: Λοιπόν, άκου να δεις, θέλω να μιλήσουμε. Θα είσαι σπίτι;

Μητέρα: Έχω γυμναστήριο.

Πατέρας: Τελικά εμείς θα βρεθούμε ποτέ; Γιατί μ' αποφεύγεις;

Μητέρα: Άντε πάλι... ενώ ξέρεις ότι κάθε Τετάρτη έχω yoga, αρχίζεις τα ίδια.

Πατέρας: Μια φορά δεν μπορείς να μην πας; Πρέπει να βάλουμε κάτω κάποια θέματα.

Μητέρα: Αν είναι τόσο σοβαρό να έρχεσαι σπίτι νωρίτερα. Κι όχι να λείπεις συνέχεια.

Πατέρας: Βάλε κάμερα.

Συνεχίζουν τη συνομιλία τους απ' τις οθόνες.

Μητέρα: Τι έχεις πάθει;

Πατέρας: Ξέρεις ποιο είναι το θέμα.

Μητέρα: Ναι. Για τον Άρη πάλι θες να μου πεις. Πες μου.

Πατέρας: Έχει ξεφύγει και το ξέρεις. Γι' αυτό λείπεις συνέχεια, για να μη βλέπεις το χάλι που 'χει φτάσει.

Μητέρα: Πάλι σ' ενοχλεί που ασχολούμαι με τον εαυτό μου;

Πατέρας: Θα σταματήσεις επιτέλους να στρουθοκαμηλίζεις; Γιατί κάνεις πως δε βλέπεις το πρόβλημα; Εσύ κάνε ό,τι θέλεις, αλλά πίσω υπάρχει ένα παιδί με πρόβλημα.

Μητέρα: Τόσα χρόνια στα λέω. Εσύ σαν πατέρας τι έκανες; Πού ήσουν τόσο καιρό που το 'τρεχα μονάχη μου στους ψυχολόγους; Αλλά πού να καταλάβεις; Ούτε μια φορά δεν πάτησες σε συνεδρία.

Πατέρας: Καλά τα ξέχασες; Ποιος ήταν μαζί σας; Για θυμήσου.

Μητέρα: Για πότε μιλάς; Που ερχόσουν στο τέλος; Στην ενημέρωση;

Πατέρας: Ας καθόσουν εσύ στη γκαλερί να τρέξω εγώ το παιδί. Και να πω ότι δεν ξέρεις τη δουλειά;...

Μητέρα: Εγώ τα παράτησα όλα για να είμαι μαζί του. Ανύρωσα όλα μου τα όνειρα. Κι έρχεσαι τώρα να μου πεις ότι φταίω για τα προβλήματα του Άρη;

Πατέρας: Δε με άφηνες να κάνω τίποτα με το παιδί χωρίς να παρεμβείς. Όποτε τον μάλωνα, τον χάιδευες κι άνοιγες τις φτερούγες σου μ αυτή την κωλοπροστατευτικότητά σου.

Μητέρα: Έλα, παραδέξου το. Πάνω απ' όλα η δουλειά σου. *(Με ειρωνεία)* Και όχι μόνο...

Πατέρας: Εγώ δε στο 'λεγα; Το 'βλεπα ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Σε παρακαλούσα...ας τον να 'ρθει στη δουλειά δίπλα στον πατέρα του. Αλλά που εσύ,.. τον άφηνες από κοντά σου;

Μητέρα: Γιατί; Δε στον έστειλα; *(Με νόημα)* Στον έστειλα και είδε πολλά παραπάνω απ' ό,τι έπρεπε...

Πατέρας: Το παρατραβάς! Το πρόβλημά μας αυτή τη στιγμή είναι ο Άρης. Τα δικά μας θα τα πούμε άλλη φορά.

Μπαίνει ο Άρης.

Άρης : Μαμά, είναι η ώρα του τίγρη. Πήγε 3.00μ.μ. Να σε ρβίρω να φάμε;

Μητέρα: *(Γιάνει το κεφάλι της).* Άρη πήγαινε μέσα. Έρχομαι.

Άρης: Έλα, γιατί πεινάσαμε κι ο Ταρο πρέπει να φύγει.

Περιμένουν να φύγει ο Άρης.

Πατέρας: Σοφία, πρέπει κάτι να κάνουμε τώρα, πριν είναι αργά.

Μητέρα: *(Γιαύση).* Το έχω ήδη ψάξει.

Πατέρας: Δηλαδή;

Μητέρα: *(Παίρνει το κινητό της και διαβάζει).* Βρήκα μια ψυχίατρο.

Πατέρας: Α ωραία. Πότε κιάλας;

Μητέρα: Εδώ και καιρό.

Πατέρας: Πες το στον Άρη, να κλείσουμε ραντεβού.

Μητέρα: Λοιπόν, έλα από δω να συνεννοηθούμε. Δεν θα πάω yoga.

6^η σκηνή

Χώρος ιατρείου ψυχιάτρου. Ο Άρης και ο Ταρο κάθονται ο καθένας σε μία καρέκλα. Η ψυχίατρος απέναντι δίπλα στο γραφείο της. Η συνεδρία έχει ήδη αρχίσει.

Άρης: Είναι μαγεία σας λέω αυτή η εποχή. Παντού ανθισμένες κερασιές.

Ψυχίατρος: Το φαντάζομαι. Θα 'ναι υπέροχα.

Άρης: Χαζεύαμε με τις ώρες φωτογραφίες στο ίντερνετ.

Ψυχίατρος: Κάπως έτσι πέρασες την εβδομάδα λοιπόν;

Άρης: Ναι, ο Ταρο μού 'λεγε ιστορίες απ τα παιδικά του χρόνια. Πήγαιναν συχνά στη λίμνη Σακίουρα την Άνοιξη. Εκεί, με τις πολλές κερασιές.

Ψυχίατρος: Μάλιστα...

Άρης: *(Βγάζει τη βεντάλια και κάνει αέρα).* Άρχισε κι εδώ να μπαίνει η Άνοιξη. Μ' εννευρίζει η ζέστη, μου χαλάει το μακιγιάζ. Λίγο νεράκι είναι εύκολο;

Ψυχίατρος: Βεβαίως. *(Η ψυχίατρος παίρνει ένα από τα μπουκαλάκια με εμφιαλωμένο νερό και το τοποθετεί μπροστά στον Άρη. Παίρνει και ένα για τον εαυτό της).* Ορίστε.

Άρης: Ευχαριστώ. Ένα λεπτάκι. *(Βγάζει τελετουργικά από την τσάντα του ένα ποτήρι που είναι τυλιγμένο σε πετσέτα).* *(Κοιτώντας τον Taro).* Θέλεις αγάπη μου; *(Το γεμίζει νερό και του το προσφέρει. Επαναλαμβάνει το ίδιο και για τον εαυτό του).* Κανπάι! *(Πίνει).*

Ψυχίατρος: *(Ανταποδίδει την κίνηση)* Στα Γιαπωνέζικα ε; Πολύ δύσκολη γλώσσα.

Άρης: Καλά τα πάτε όμως.

Ψυχίατρος: Να 'σαι καλά.

Άρης: Ό,τι δεν καταλαβαίνετε να σας το εξηγούμε. Άλλωστε γι' αυτό δεν είμαστε εδώ;

Ψυχίατρος: Αλήθεια, αυτός πιστεύεις είναι ο λόγος που είμαστε εδώ;

Άρης: Δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς. Μου το ζητήσαν οι γονείς μου. Και ξέρετε, προτιμώ τελευταία να μην τους χαλάω χατίρι. Περνάνε δύσκολα.

Ψυχίατρος: Γιατί το λες αυτό;

Άρης: Ακούστε. Δεν είναι μόνο ότι δεν πάνε καλά οι δουλειές, έχουν και πρόβλημα με τον Taro. Ξέρετε τώρα πως κάνουν οι γονείς με τους... γαμπρούς. *(Κοιτάζει την κόκλα).* Ε Taro; *(Στη γιατρό)* Λογικό δεν είναι να τον ζηλεύουν;

Ψυχίατρος: Και γιατί να τον ζηλεύουν;

Άρης: Δεν μπορούν να καταλάβουν ότι μεγάλωσα.

Ψυχίατρος: Είναι που παράτησες πολλά πράγματα. Για εξήγησέ μου. Την τέχνη σου γιατί την άφησες; Ήσουν τόσο καλός.

Άρης: Δεν προλαβαίνω πια. Μα δεν τά 'χουμε ξαναπεί;

Ψυχίατρος: Ναι, ναι ξέρω. Η τέχνη του χορού, το σερβίρισμα του σάκε, η ikebana...

Άρης: Μου αρέσει που τα θυμάστε.

Ψυχίατρος: Βεβαίως τα θυμάμαι. Με βοηθούν οι σημειώσεις μου.

Άρης: Κι εγώ το ίδιο κάνω. Είναι τόσες πολλές οι εργασίες μες στη μέρα που τις γράφω. Δεν θέλω τίποτα να μου ξεφύγει.

Ψυχίατρος: Όλα εσύ τα κάνεις;

Άρης: Ναι, βέβαια.

Ψυχίατρος: Κι είναι τόσο απαραίτητο να γίνουν;

Άρης: Αυτή είναι η ζωή της γκείσας. Ικανοποιεί τον πάτρωνα με υψηλές υπηρεσίες.

Ψυχίατρος: Έχεις σκεφτεί ότι είναι πολλοί αυτοί που δεν αποδέχονται καν την ύπαρξη του Τατο;

Άρης: Δε με αφορά καθόλου τι λένε οι άλλοι. Εμείς κοιτάμε τη ζωή μας. Δεν ασχολούμαστε με τους άλλους *(σκύβει και πιάνει το ξύλινο χέρι του Τατο και του χαμογελά)*. *(Στη γιατρό)* Για τους γονείς στενοχωριέμαι. Ακούστε που σας λέω. Θέλουν βοήθεια.

Ψυχίατρος: Σε τι ακριβώς χρειάζονται βοήθεια;

Άρης: Δεν είναι κι εύκολο να φεύγουν τα παιδιά απ το σπίτι. Θά 'χετε ακούσει για το σύνδρομο της άδειας φωλιάς;

Ψυχίατρος: Ναι, τα παιδιά φεύγουν, οι γονείς μόνοι στο σπίτι. Εσύ όμως είσαι εκεί μαζί τους. Πρόκειται να πας κάπου;

Άρης: Δε σας είπα πριν;

Ψυχίατρος: *(Κάνει νόημα πως δεν καταλαβαίνει)*.

Άρης: Για τις ανθισμένες κερασιές... τη λίμνη Σακούρα... την Άνοιξη που 'ναι μαγευτική;

Ψυχίατρος: Ναι, ναι, που τά 'βλεπες στο ίντερνετ.

Άρης: Και σε λίγες μέρες θά 'μαστε εκεί!

Ψυχίατρος: Δηλαδή; Τι εννοείς;

Άρης: Τα κλείσαμε τα εισιτήρια. Τα βρήκαμε στο ίντερνετ. Λίγο ακριβά βέβαια, αλλά δεν πειράζει.

Ψυχίατρος: Έβγαλες εισιτήρια για Ιαπωνία;

Άρης: Κλείσαμε και ξενοδοχείο. Το δωμάτιό μας βγάζει σ' έναν μικρό Ιαπωνικό κήπο Zen. Θα κάνουμε ήσυχους περιπάτους στοχασμού και γαλήνης στα μονοπάτια του.

Ψυχίατρος: Με τι λεφτά το έκανες αυτό;

Άρης: Απ' την κάρτα, του μπαμπά.

Ψυχίατρος: Δηλαδή ο πατέρας σου το ξέρει;

Άρης: Δεν το ξέρουν ακόμα. Σ' αυτό χρειάζομαι λίγο τη βοήθειά σας.

Ψυχίατρος: Καλά... *(παύση)* ας το αφήσουμε αυτό... *(παύση)* θα κανονίσω εγώ μια συνάντηση μαζί τους. Μη σ' ανησυχεί.

Άρης: (Στον Taro) Τι σου 'λεγα ότι θα μας βοηθήσει...

Ψυχίατρος: Ας τελειώσουμε για σήμερα τη δική μας συνάντησή γιατί θα ήθελα να μιλήσω λίγο και με τους γονείς σου. Εντάξει Άρη;

Άρης: Υορί παρακαλώ. Taro τι λες; *Πάμε (αγκαλιάζει τρυφερά τον Taro και βγαίνει από το ιατρείο).* Θα περιμένουμε έξω εμείς.

7^η σκηνή

Οι γονείς μπαίνουν μέσα και κάθονται απέναντι από την ψυχίατρο.

Πατέρας: Τον είδατε; Έχει ξεφύγει εντελώς.

Μητέρα: (Προς τον άντρα της) Τόση ώρα μαζί του ήταν.

Πατέρας: Τι θα κάνουμε; Δεν πάει άλλο.

Ψυχίατρος: Κοιτάζτε. Το βλέπετε κι εσείς. Έχει χάσει κάθε επαφή με την πραγματικότητα. Πρέπει να κάνουμε άμεσες ενέργειες.

Μητέρα: Μήπως είναι παροδικό;

Πατέρας: Μα γιατί επιμένεις; Δεν καταλαβαίνεις τι σου λέει η γυναίκα; Δε το βλέπεις;

Ψυχίατρος: Δε με πειράζει. Γι' αυτό είμαι εδώ. Θα τα εξηγήσουμε όλα.

Πατέρας: Πώς δεν το πήραμε χαμπάρι νωρίτερα ότι είναι τόσο σοβαρό... (στη γυναίκα του) και στά'λεγα.

Μητέρα: Ακούστε, δεν είναι τρελό το παιδί μου. Ο Άρης ήταν πάντα ιδιόρρυθμος, ευρηματικός, ιδιαίτερος. Έτσι είναι ο τύπος του.

Ψυχίατρος: Ναι καταλαβαίνω. Όλα τα παιδιά με ευαίσθητο ψυχισμό επινοούν τρόπους να αντιμετωπίσουν τις δυσκολίες.

Μητέρα: Και τα κατάφερε. Όλοι τον αγαπούσαν. Εκείνος δεν ήθελε πολλά-πολλά.

Πατέρας: Κι όταν άρχισε να φτιάχνει τις κούκλες ήταν πολύ καλός. Όλοι το λέγανε. Δεν προλαβαίναμε τις παραγγελίες.

Μητέρα: Δεν είναι αυτό το θέμα μας.

Πατέρας: Θέλω να πω στη γιατρό το πόσο ευφυής ήταν.

Ψυχίατρος: Μα φυσικά είναι ικανός. Υπάρχει όμως διαστρέβλωση στη σκέψη και στην αντίληψη.

Πατέρας: Είναι αυτό το κόλλημα που έχει, μ' αυτόν τον σαμουράι που έφτιαξε. Μήπως να τον εξαφανίζαμε;

Ψυχίατρος: Όχι, αυτό δεν θα βοηθήσει καθόλου. Χρειάζεται καταρχήν φαρμακευτική αγωγή. Πολύ φοβάμαι ότι μπορεί να γίνουν γεγονότα που θα ξεφύγουν από τον έλεγχο. Και θα' ναι πιο δύσκολα και για σας και για τον Άρη.

Μητέρα: Όπως με τα εισιτήρια.

Πατέρας: Χρέωσε 7.000€ τη πιστωτική μου.

Ψυχίατρος: Μπορεί να συμβούν και χειρότερα.

Μητέρα: Τι εννοείται; Με τρομάζετε.

Ψυχίατρος: Λιούστε. Θα πρέπει να απομακρύνετε τα σπαθιά και όλα τα αιχμηρά αντικείμενα.

Μητέρα: Όχι, όχι, δεν είναι επικίνδυνος. Δε νομίζω.

Ψυχίατρος: Για λόγους ασφάλεια πάντως, πρέπει να τα απομακρύνετε.

Πατέρας: Έχει δίκιο, μπορεί να κάνει κακό στον εαυτό του. Εντάξει γιατρέ, θα το κάνω αυτό. Τι άλλο χρειάζεται;

Ψυχίατρος: Να ξεκινήσει άμεσα τη φαρμακευτική αγωγή με μεγάλη αυστηρότητα και θα δούμε αν θα χρειαστεί εισαγωγή.

Μητέρα: Δεν υπάρχει περίπτωση.

Πατέρας: (Στη γυναίκα του) Θα σταματήσεις; (Στη γιατρό) Θα κάνουμε ό,τι πρέπει γιατρέ.

Ψυχίατρος: Είναι σημαντικό να έχουμε μια καλή συνεργασία. Να είμαστε συντονισμένοι.

Πατέρας: Βεβαίως ό,τι πείτε. Για το καλό του Άρη. Εσείς απ' την εμπειρία σας τι πιστεύετε; Θα γίνει καλά;

Ψυχίατρος: Πάμε με μικρά βήματα. Θα συνεχίσω να τον βλέπω κάθε βδομάδα.

Μητέρα: Εμείς πώς πρέπει να του φερόμαστε; Τι να του λέμε;

Ψυχίατρος: Δε χρειάζεται να αλλάξετε κάτι. Να είστε ήρεμοι, συγκαταβατικοί και προσέξτε να μην υπάρχουν εντάσεις στην καθημερινότητα.

Μητέρα: Κι όταν μας μιλάει για την κούιλα σα νά 'ναι ζωντανή;

Ψυχίατρος: Μη δίνετε σημασία. Προσπεράστε το. Σ' αυτή τη φάση προέχει η ασφάλεια και η ηρεμία.

Πατέρας: *(Προς τη γυναίκα του)* Να είμαστε ήρεμοι.

Μητέρα: Οκ. Ηρεμοι και συγκαταβατικοί.

Ψυχίατρος: Δεν ξέρουμε πώς μπορεί να αντιδράσει σε καταστάσεις που τον στρεσάρουν. Μπορεί να γίνει απρόβλεπτος.

Πατέρας: Εντάξει γιατρέ, το καταλάβαμε.

Μητέρα: Καταλάβαμε.

Ψυχίατρος: Αυτά για την ώρα.

Σηκώνονται, χαιρετιούνται με χειραψία.

Μητέρα: *(Στην πόρτα)* Τα ψυχιατρεία να αποφύγουμε γιατρέ. Τα ψυχιατρεία.

Ψυχίατρος: Γεια σας.

8^η σκηνή

Η μητέρα κάθεται στο καθιστικό.

Πατέρας: *(Μπαίνει ο πατέρας).* Τα πήρε;

Μητέρα: Όχι, τα άφησε δίπλα στο πιάτο.

Πατέρας: Πάλι; Τι σου είπε;

Μητέρα: Πως δεν βρίσκει το λόγο.

Πατέρας: Δεν επέμεινες;

Μητέρα: Τού 'πα πως τάχα έχουν βιταμίνες.

Πατέρας: Και;

Μητέρα: Τίποτα. Έφαγε τη σούπα που τρώει το πρωί και πήγε στο δωμάτιό του. Ράκος τον είδα.

Πατέρας: Από χθες που έγινε ο καυγάς για την πιστωτική είναι κάπως.

Μητέρα: Δεν έπρεπε να του το αναφέρεις καθόλου. Η γιατρός είπε να μην τον αγχώνουμε άλλο.

Πατέρας: Κι εγώ τι θες να κάνω μ' όλη αυτή την τρέλα; Μου λες να μη μιλάω, ενώ αυτός ετοιμάζει βαλίτσες; Βαλίτσες για πού; Μου δίπλωνε τα κιμονό μια

ώρα και βόλευε τα ποτηράκια λες και μετακομίζει. Πού θα τρέχει με τις βαλίτσες; Να πάει πού;

Μητέρα: Μπορείς σε παρακαλώ να είσαι ψύχραιμος; Να δούμε ήρεμα τι θα κάνουμε; Έχουμε καιρό ακόμα.

Πατέρας: Ωρραία. Εντάξει Πάω να δω τι κάνει. (Πηγαίνει προς το δωμάτιο του Άρη).

Μητέρα: Πες του και για τα φάρμακα. Αλλά ήρεμα, ε;

Πατέρας: (Επιστρέφει στο σαλόνι) Ακόμα κοιμάται.

Μητέρα: (Με αγωνία) Λες νά 'παθε τίποτα;

Πατέρας: Δεν είπες πως ήταν κουρασμένος;

Μητέρα: Όντως. Ήταν καιόκεφος. Δεν είχε όρεξη για τίποτα. Τα παράτησε όλα και ξάπλωσε. Ακόμα και τις βαλίτσες. Τι να του συμβαίνει;

Πατέρας: Δηλαδή;

Μητέρα: Δεν ξέρω, με τρομάζει. Είδα και τη γιατρό έτσι ανήσυχη...

Πατέρας: Λογικό δεν είναι; Έχει κι αυτή ευθύνη τώρα.

Μητέρα: Μιλούσε συνέχεια για θέματα ασφάλειας. Εγώ δε φοβάμαι το παιδί μας, αλλά ξέρω κι εγώ; Αν του μπει καμιά άλλη τρελή ιδέα; Μη μας βγάλουν και στις ειδήσεις. Χθες κλείδωσα το δωμάτιο τη νύχτα.

Πατέρας: Το κατάλαβα.

Μητέρα: Υστερικοί έχουμε καταντήσει όλοι εδώ μέσα.

Πατέρας: Ηρέμησε. (Πηγαίνονόρχεται). Κοίτα. Δε μαζεύουμε τα σπαθιά;

Μητέρα: Πότε; Τώρα;

Πατέρας: Τώρα που κοιμάται.

Μητέρα: Κι αν το πάρει χαμπάρι; Τι θα του πούμε;

Πατέρας: Μη σ' απασχολεί. Θα δούμε. Που τά 'χει;

Μητέρα: Να εδώ έχει τα μικρά.

Πατέρας: Κάτσε να φέρω μια μαύρη σακούλα.

Μητέρα: Ας' το θα πάω εγώ. Εσύ μάζεψέ τα. Μη ξεχάσεις και το μεγάλο στον πάγκο.

Ο πατέρας τα συγκεντρώνει, η μητέρα επιστρέφει με μια μαύρη σακούλα σκουπιδιών. Τα τοποθετούν μέσα με βιαστικές κινήσεις.

Πατέρας: Ψάξε παντού. Μην έχει κρυμμένα κι άλλα.

Ανοίγουν τα ντουλάπια απ' το εργαστήριο.

Μητέρα: Πώς θα γίνει να πάρουμε κι εκείνα που έχει στο δωμάτιό του.

Πατέρας: Ας' το για μετά. Μόλις ξυπνήσει. Εσύ θα τον απασχολείς και τότε θα πάω εγώ.

Μητέρα: Εντάξει.

Πατέρας: Δε μου λες; Η κούκλα; Πού είναι η κούκλα; Την έχει στο δωμάτιο;

Μητέρα: *(Γιγαιώνει προς το εργαστήριο και δείχνει).* Στη ντουλάπα είναι. Εκεί τη βάζει όταν υποτίθεται πως πάει στη μάχη.

Πατέρας: Άνοιξε τη να πάρουμε όλα τα σπαθιά.

Μητέρα: Κάτσε, κάτσε να πάω να δω. Μη ξυπνήσει κι έχουμε κι άλλα.

Πατέρας: Κάνε γρήγορα.

Μητέρα: *(Γιγαιώνει και γυρίζει)* Όλα εντάξει, κοιμάται.

Πατέρας: Έλα λίγο να με βοηθήσεις.

Πιάνουν την κούκλα. Ο πατέρας απ' τους ώμους, η μητέρα απ' τα πόδια και την ξαπλώνουν κάτω. Προσπαθούν να αφαιρέσουν την εξάρτηση.

Πατέρας: Κοίτα τι έχει κάνει εδώ! Δε βγαίνουν.

Μητέρα: Τράβα μωρέ τα σπαθιά κι άσε τις θήκες.

Πατέρας: Θέλει προσοχή! Κόβουν πολύ.

Μητέρα: Βγάλε όλη τη ζώνη.

Πατέρας: *(Την τραβάει, δεν αφαιρείται εύκολα).* Γαμώτο, φέρε μου λίγο το ψαλίδι. Φέρε το ψαλίδι!

Μητέρα: Όχι με ψαλίδι. Αν τα δει κομμένα θα ουρλιάζει!

Πατέρας: *(Σκωμμένος. Κρατάει την κούκλα απ' τους ώμους σα νά 'ναι πτώμα).* Και δεν παίρνουμε όλη την κούκλα; Να τελειώνουμε;

Μητέρα: Σίγουρα; Δεν ξέρω, φοβάμαι.

Πατέρας: Φέρε μου τη σακούλα.

Μητέρα: Όχι, όχι την κούκλα....

Πατέρας: Φέρ' τη που σου λέω!

Μητέρα: Μιχάλη, η γιατρός μάς είπε όχι την κούκλα!

Πατέρας: Στ' αρχίδια μου τι είπε γιατρός. Φέρ' τη σακούλα!

Μητέρα: Δεν πρέπει σου λέω. Είναι επικίνδυνο!

Πατέρας: Άκου να σου πω. Έτσι μου έκανες πάντα. Όταν πήγαινα να πάρω μια πρωτοβουλία, μ' έκοβες. Και μετά ήμουν ο αδιάφορος.

Μητέρα: Μα δεν...

Πατέρας: Φέρε τη σακούλα να τελειώνουμε.

Μητέρα: (Τη φέρνει).

Πατέρας: Βοήθα λίγο να τη βάλουμε. (Γρυλλίζει) Που θα κάτσω εγώ με σταυρωμένα χέρια. Θα τα κάψω όλα.

Μητέρα: (Ενώ βοηθάει) Ρε Μιχάλη φοβάμαι. Τι κάνουμε;

Πατέρας: Αυτό που έπρεπε εδώ και καιρό.

Μητέρα: Θα μας σκοτώσει όταν ξυπνήσει.

Πατέρας: Τίποτα δε θα γίνει.

Μητέρα: Και τι θα του πούμε;

Πατέρας: Την αλήθεια. Και καλά ότι πήγε στον πόλεμο.

9^η σκηνή

Ο Άρης βγαίνει απ' το δωμάτιό του και πηγαίνει στο σαλόνι όπου βρίσκονται οι γονείς του.

Άρης: Σας ζητώ ένα μεγάλο συγνώμη που σας άφησα. Φαντάζομαι δεν μείνατε πολλή ώρα μόνοι. Είμαι αδικαιολόγητη. Κι έμειναν κι όλα πίσω. Να δω πότε θα προλάβω να ετοιμαστώ. Ούτε τα μισά δεν έχω φτιάξει. (Ανοίγει τη βαλίτσα).

Μητέρα: (Αμήχανα) Ηρέμησε. Υπάρχει χρόνος.

Άρης: (Ανοίγει τη βαλίτσα. Πιάνει ένα πανωφόρι). Αυτό; Α όχι. Είναι βαρύ. Δε θα το πάρω. Εκεί τώρα μπαίνει η Άνοιξη. (Το πηγαίνει στην ντουλάπα).

Μητέρα: (Κοιτάζεται συνωμοτικά με τον άντρα της που φεύγει απ' το σαλόνι).

Άρης: (Βάζει το πανωφόρι στη ντουλάπα και βγάζει ένα κιμονό που το προβάρει επάνω του). Αυτό θα το πάρω. Ό,τι πρέπει για την εποχή. (Βλέπει πως έχει ξηλωθεί σ' ένα σημείο). Ωχ, αυτό τι είναι; Ξηλώθηκε.

Μητέρα: Ας' το, θα το φτιάξω εγώ.

Άρης: (Πηγαίνοντας προς το εργαστήρι του) Κάτσε να φέρω βελόνα.

Μητέρα: *(Τον σταματάει κάπως νευρωτικά).* Θα φέρω εγώ. Θα βάλω κλωστή στο ίδιο χρώμα να μη φαίνεται καθόλου.

Άρης: Καλά που το είδα τώρα. Δε χωράνε στις βαλίτσες και τα ραφτικά.

Μητέρα: Έλα, έλα να το ράψουμε.

Άρης: Αυτό μ' εκνευρίζει στο ίντερνετ. Ό,τι και να παραγγείλεις δεν είναι ποτέ σωστό. Ευτυχώς που θα πάω εκεί και θα πάρω ό,τι θέλω.

Μητέρα: Για δες το. Είναι εντάξει;

Άρης: Θέλει και λίγο πιο κάτω, να κλείσει. Θεέ μου έχω τόσα πράγματα να κάνω, να δω πώς θα προλάβω.

Μητέρα: Είναι εντάξει τώρα;

Άρης: Ας' το δεν πειράζει, καλό είναι. *(Παύση).* Μαμά, θα μου λείψεις. *(Την αγκαλιάζει).*

Μητέρα: *(Τον αγκαλιάζει κι εκείνη φορτισμένη)* Κι εμένα, παιδί μου...

Άρης: Δε θέλω να μου στενοχωριέσαι. Να ξέρεις πως θά 'μαι πολύ καλά εκεί. Ξέρω πως θα με σκέφτεσαι.

Μητέρα: Φυσικά αγόρι μου. Απ' την πρώτη στιγμή που σε κράτησα στην αγκαλιά μου ο νους μου είναι σε σένα.

Άρης: *(Απομακρύνεται αργά απ' την αγκαλιά της)*

Μητέρα: *(Τον χαϊδεύει στην πλάτη, συγκινημένη).* Ξέρεις τι γλυκό αγοράκι ήσουν; Έδενες ένα κομμάτι ύφασμα στο λαιμό σα μπέρτα κι έτρεχες. «Πετάωωωω». «Πρόσεχε μην πάρεις σβάρνα τα χρώματά!» σου φώναζα.

Άρης: Για ποιον μιλάς μητέρα;

Μητέρα: Δεν το θυμάσαι; «Θα βάλω τα σύννεφα» μού 'λεγες.

Άρης: Έχω άλλο αδελφάκι;

Μητέρα: *(Παύση)* Έλα, πάρ' το. *(Του δίνει το κιμονό).*

Ο Άρης το διπλώνει και το βάζει στη βαλίτσα.

Άρης: Τι ώρα πήγε;

Μητέρα: Σχεδόν 5.00.

Άρης: Σε λίγο θά 'ρθει κι ο Τατο να ετοιμάσουμε και τα δικά του. Ευτυχώς, οι άντρες είναι πιο εύκολοι σ' αυτά. Αλλά και μόνο τα σπαθιά του, φτάνουν. Ποιος ξέρει τι θα μας πάρουν στο αεροπλάνο, τόσο βαριά που είναι. *(Πηγαίνει προς το εργαστήρι του).*

Μητέρα: *(Νευρικά)* Πού πας;

Άρης: Ν' αρχίσω σιγά-σιγά. Θα' ρθει κουρασμένος. Τουλάχιστον να χω βάλει τα βασιικά.

Μητέρα: Μήπως να κάνουμε ένα τσάι πρώτα;

Άρης: Όχι μαμά ευχαριστώ. Εσύ αν θέλεις φτιάξε.

Μητέρα: *(Τον ακολουθεί καθώς πηγαίνει προς το εργαστήρι του).* Όχι δεν θέλω μόνη μου. Αν ήταν, να με βοηθούσες λίγο.

Άρης: Ά, μαμά δεν προλαβαίνω. *(Στέκεται πάνω από τον πάγκο και τον κοιτάζει διερευνητικά).* Πού είναι; *(Κάνει 2-3 άσκοπα βήματα. Ξαναπηγαίνει στον πάγκο. Κοιτάζει.)* Κι όμως, εδώ ήτανε. Πού πήγανε; *(Σκύβει)* Μα πού είναι; *(Στη μητέρα)* Ήρθε κανένας στο σπίτι;

Μητέρα: Όχι καλέ, τι λες; Ποιος νά 'ρθε;

Άρης: *(Σε σύγχυση)* Μαμά θα μου κάνεις ένα τσάι;

Μητέρα: Ναι παιδί μου αμέσως. Θα με βοηθήσεις τελικά;

Άρης: Όχι τώρα δεν μπορώ. Φέρ' το στο φλυτζάνι μου. *(Κάθεται αμήχανος στον καναπέ).*

Μητέρα: *(Φεύγει βιαστικά προς την κουζίνα).*

Άρης: Πράσινο τσάι φτιάξε μου. *(Σηκώνεται και πηγαίνει πάλι στον πάγκο. Κοιτάζει. Επιστρέφει στον καναπέ).*

Μητέρα: Για δοκίμασε. Είναι καλό; Βέβαια σαν εσένα...δεν μπορώ να σε φτάσω.

Άρης: *(Πίνει σκεπτικός με αργές κινήσεις).*

Μητέρα: Πώς είναι;

Άρης: Τι ώρα είναι;

Μητέρα: Είναι...5:20.

Άρης: Γιατί αργεί ο Ταρο; *(Σηκώνεται να πάει προς τη ντουλάπα που κλείνει την κούκλα όταν υποτίθεται πως πάει στη μάχη).*

Μητέρα: Πού πας; Δε θα πιεις το τσάι σου;

Άρης: *(Πηγαίνει ως την ντουλάπα, δεν την ανοίγει κι επιστρέφει).*

Μητέρα: Έλα κάθισε.

Άρης: *(Ανέκφραστος)* Μπορεί να έχει... βροχές αυτή την εποχή... Να μην ξεχάσω την... ομπρέλα.

Μητέρα: Ναι, η Άνοιξη πάντα έχει βροχές.

Μπαίνει ο πατέρας.

Μητέρα: Έλα Μιχάλη. Θέλεις λίγο τσάι;

Υπάρχει ένταση στο βλέμμα τους. Προσπαθούν να συνεννοηθούν με τα μάτια.

Πατέρας: Γιατί όχι;

Η μητέρα πηγαίνει να φέρει το τσάι και ο Άρης σηκώνεται και πηγαίνει προς το εργαστήριο.

Άρης: *(Κοιτάζει τον πάγκο)* Μπαμπά, ξέρεις πού είναι τα σπαθιά;

Πατέρας: Α, δε σου είπε η μητέρα σου; *(Εκείνη του κάνει νόημα από μακριά ότι δεν ξέρει τίποτα).* Μα τι λέω; Δεν ήταν εδώ, είχε βγει όταν κοιμόσουν. *(Γαύση)* Ο Ταρο τα πήρε μαζί του.

Άρης: Ο Ταρο; *(Πηγαίνει στην ντουλάπα και την ανοίγει. Μένει ακίνητος. Γαύση)* Πού πήγε;

Πατέρας: Ήρθαν κάτι πολεμιστές και τον πήραν. Φύγανε μαζί. Πήραν και όλα τα όπλα. Φαίνεται θά 'χαν κάποια σπουδαία μάχη.

Άρης: *(Ανέκφραστα)* Και γιατί δε με ξυπνήσατε;

Πατέρας: Δε θέλαμε να σου χαλάσουμε τον ύπνο.

Άρης: Μήπως σας είπε πότε θα επιστρέψει;

Πατέρας: Όχι. Είπε πως δεν ήξερε. Πάντως μετά τη μάχη.

Άρης: Δεν άφησε κάποιο μήνυμα για μένα;

Μητέρα: Ναι, θα σ' αγαπάει πάντα, είπε.

Ο Πατέρας της κάνει νόημα ότι υπερβάλει.

Άρης: *(Με ζωνρό ύφος)* Αλήθεια το είπε;

Δεν απαντούν.

Άρης: Εντάξει, θα τον περιμένω. Πρέπει να φτιάξουμε και τη δική του βαλίτσα. *(Παίρνει μια δεύτερη άδεια βαλίτσα και την ανοίγει).*

Ο πατέρας κάνει νόημα στη μητέρα να τον πάρει τηλέφωνο.

Άρης: Θα αφήσω χώρο για τα σπαθιά του και τα ξίφη του, να τα βάλει ο ίδιος. Εγώ θα βάλω τα απαραίτητα.

Χτυπάει το τηλέφωνο του πατέρα.

Πατέρας: Εμπρός. Ναι ο ίδιος. Σας ακούω.

Άρης: ...το καφέ κιμονό σίγουρα... *(πηγαίνει, το παίρνει, το διπλώνει, το τοποθετεί).*

Πατέρας: Τι είπατε; Πώς; Πότε έγινε αυτό;

Άρης: ...την όμπι του... *(Την παίρνει, τη διπλώνει, την τοποθετεί).*

Πατέρας: Μήπως κάνετε λάθος; Είστε σίγουροι;

Άρης: ...το φουντόσι θα το χρειαστεί οπωσδήποτε... *(Το παίρνει, το τοποθετεί).*

Πατέρας: Ευχαριστώ θα του το μεταφέρω.

Άρης: ...τα τάμπι... *(Τα παίρνει, τα τοποθετεί).*

Πατέρας: Έγινε κάτι δυσάρεστο. Κάτι πολύ κακό.

Άρης: Δεν ξέρω τι άλλο του είναι απαραίτητο.

Πατέρας: Μπορείς λίγο να σταματήσεις; Πρέπει να σου μιλήσω.

Άρης: Ας τ' αφήσω. Όταν θά 'ρθει θα μου πει τι άλλο του λείπει.

Πατέρας: *(Πιο έντονα)* Μ' ακούς;

Άρης: Σκέφτομαι, τι άλλο του χρειάζεται.

Πατέρας: *(Τον πιάνει απ' τον ώμο).* Τίποτα. Δε θα χρειαστεί πλέον τίποτα. Ο Ταρο έφυγε απ' τη ζωή. Είναι νεκρός.

Άρης: Πατέρα τι λες; Τι είναι αυτά που λες;

Πατέρας: Ξέρω στο είπα απότομα. Μα δεν υπάρχουν άλλα λόγια. Ο Ταρο σκοτώθηκε.

Άρης: Μα πότε; Πώς;

Πατέρας: *(Στη γυναίκα του)* Φέρε ένα ποτήρι νερό. *(Στον Άρη)* Κάθισε.

Άρης: *(Κάθεται αργά. Μονολογεί ψιθυριστά ασυνάρτητα.)*

Και...τι...μα...πως...τι...θα γίνει...τώρα...τόσες...ετοιμασίες...δεν...ε...ε...
...αα...α...αα...*(μέχρι που του κόβεται η φωνή. Προσπαθεί να βγάλει κραυγή, αλλά δε βγαίνει ο ήχος, παρά μόνο μία κοκαλωμένη γκριμάτσα θρήνου).*

10^η σκηνή

Οι γονείς μπαίνουν στη σκηνή συνομιλώντας. Πηγαίνουν στο γραφείο της ψυχιάτρου. Στην άκρη της σκηνής υπάρχει το μπουντουάρ όπου ο Άρης είχε κάνει την πρώτη του μεταμόρφωση.

Μητέρα: Τι θα της πούμε τώρα;

Πατέρας: Ακριβώς ό,τι έγινε.

Μητέρα: Ό,τι έκανες.

Πατέρας: Ναι. Μόνος μου τά 'κανα;.

Μητέρα: Αφού εσύ...δικό σου σχέδιο ήταν.

Πατέρας: Τέλος πάντων. Ό,τι έγινε, έγινε. Τώρα τι κάνουμε.

Μητέρα: Το χάσαμε το παιδί. Έτσι που του φερθήκαμε το διαλύσαμε. Τι 'θελα και σ' άκουσα...

Πατέρας: Οκ, οκ, την έκανα τη μαλακία. Τέλος.

Χτυπάνε το κουδούνι του ιατρείου).

Ψυχίατρος: Καλώς τους. Περάστε.

Χαιρετούν και κάθονται.

Ψυχίατρος: Ο Άρης;

Μητέρα: Θα σας εξηγήσω. Τα πράγματα δεν πήγαν καλά.

Ψυχίατρος: Δηλαδή;

Πατέρας: Πήραμε κάποιες άστοχες πρωτοβουλίες.

Παύση αμηχανίας.

Πατέρας: Πετάξαμε τα πάντα. Τα σπαθιά, τα ξίφη...

Ψυχίατρος: (Με έκπληξη) Μα αυτό είπαμε να κάνετε για ασφάλεια.

Μητέρα: Την κούιλα...

Ψυχίατρος: (Παύση). Πετάξατε τον Taro;

Πατέρας: Ναι. Δεν μπορούσα ν' αφήσω μια κούιλα να μας κάνει ό,τι θέλει.

Μητέρα: Τα πετάξαμε όλα στον κάδο.

Ψυχίατρος: Οπότε, πετάξατε όλο του τον κόσμο στον κάδο; Ο Άρης πώς είναι μετά απ' αυτό;

Πατέρας: Έχει κλειστεί στο δωμάτιό του.

Μητέρα: Του αφήνουμε το φαγητό στην πόρτα. Δε θέλει να δει κανέναν.

Πατέρας: Κάποια βράδια κατεβαίνει για νερό κι αυτό είναι όλο. Είπα να σπάσω την πόρτα, να μπω να δω πώς είναι.

Μητέρα: Κάτι καλύτερο δε σιέφτηκες. Πάλι στη βία. Δε βλέπεις τα αδιέξοδα; Αν τον είχαμε αποδεχτεί έτσι όπως είναι τα πράγματα θά 'ταν αλλιώς. Πολύ καλύτερα!

Πατέρας: Άρα, ν' αποδεχτούμε την τρέλα του.

Μητέρα: Ό,τι ήταν τέλος πάντων. Ιδιαίτερος; Ιδιαίτερος. Παράξενος; Παράξενος. Τρελός; Τρελός. Αυτό το παιδί έχουμε.

Πατέρας: Τι λες μωρέ; Δε ζούμε μόνοι μας στον κόσμο.

Ψυχίατρος: Μια στιγμή... μια στιγμή λίγο να τα μαζέψουμε. Δε βγάζει πουθενά αυτή η κουβέντα. Θα πρέπει να καταλάβετε το εξής. Ο Άρης είναι πολύ εύθραυστος. Καταλαβαίνουμε τι σημαίνει αυτό; Ό,τι και να συμβαίνει γύρω του το βιώνει σαν απειλή. Κι αυτός είναι ο βασικός λόγος που θέλει να φεύγει. Στην ουσία δραπετεύει δημιουργώντας μία νέα ταυτότητα και μέσα απ' αυτή την ταυτότητα κατασκευάζει σχέσεις στις οποίες καταφεύγει, μην αντέχοντας τις υπάρχουσες πραγματικές. Το γεγονός ότι πετάξατε τον κόσμο του είναι... σα να πετάξατε τον ίδιο. Ο Ταρο συμβόλιζε όλον τον κανονικό υπαρκτό κόσμο, κι εσάς μαζί. Ο Άρης αυτή τη στιγμή αν δεν βρει νέα ταυτότητα, δηλαδή να φτιάξει καινούργιο κόσμο με νέα πρόσωπα, θα βρεθεί σε απόγνωση, σε αδιέξοδο κι αυτό θα επιφέρει καταστάσεις που δε θα μπορέσετε να αντιμετωπίσετε.

Μητέρα: Εννοείται ότι μπορεί ναφτάσει στα άκρα;

Ψυχίατρος: Με τη λέξη *άκρα* τι εννοείται;

Μητέρα: Να βάλει τέλος στη ζωή του.

Ψυχίατρος: Ας ελπίσουμε ότι το συντομότερο δυνατό θα βρει νέο κόσμο.

Αμυδρά φωτίζεται ο Άρης να βγαίνει από το δωμάτιό του. Φορά μόνο το εσώρουχό του κι έχει ξυρίσει τα μαλλιά του.

Μητέρα: Πείτε μας, τι πρέπει να κάνουμε; Κι αυτή τη φορά σας το υπόσχομαι. Ό,τι μας πείτε θα το τηρήσουμε. Θέλω το παιδί μου πίσω. Να του μιλάω, να τον βλέπω κι ας είναι όποιος θέλει, δε με νοιάζει.

Ο Άρης μπαίνει στο δωμάτιο και ξαναβγαίνει κρατώντας ρούχα στα χέρια του. Φωτίζεται λίγο πιο έντονα.

Ψυχίατρος: Πάρτε το σοβαρά, σας παρακαλώ. Τη νέα του μεταμόρφωση θα σας παρακαλούσα πάρα πολύ να την αποδεχθείτε. Κι ύστερα θα δούμε την αγωγή που θ' ακολουθήσουμε. Και να θυμάστε ο ρόλος σας δεν είναι να είστε μόνο γονείς. Είστε σημαντικοί στην εξέλιξη της πορείας του. Σας θέλω συνεργάτες μου.

Ο Άρης κρεμά ένα φραμπαλωτό φόρεμα σε μια κρεμάστρα και δίπλα αφήνει ένα μεγάλο καπέλο στολισμένο με λουλούδια και φτερά. Φωτίζεται πιο έντονα όσο οι γονείς και η ψυχίατρος αποχωρούν.

11^η σκηνή

Ο Άρης κάθεται στο μπουντουάρ.

Άρης: Ποιος; Ορίστε; Α! *(γελάει)* και νόμιζα ότι κάποιος μίλησε. *(Μιλάει παιχνιδιάρικα).* Όχι άμα τολμάτε μιλήστε. *(Προς την κουζίνα)* Κι εσύ κουζίνα με τα φλογερά σου μάτια...μη με κοιτάς έτσι. Αααα σε παρακαλώ! *(Στο μπουντουάρ συγκεντρώνει τα προϊόντα μακιγιάζ).* *(Προς την κουζίνα)* Δε μ' ακούς! Θα σε βγάλω απ' το ρεύμα. *(Περιπαικτικά).* Και μη τα βάζεις με την πόρτα. Πόρτα σκασμός! Έτοιμη είσαι με το χερούλι να πυροβολήσεις την κουζίνα. Θα φωνάξω τον μαραγκό! Έτσι μπράβο.

(Κοιτάζεται στον καθρέφτη κι αρχίζει να τρίβει το πρόσωπό του). Για αφήστε με λίγο στην ησυχία μου να κάνω κι εγώ τη δουλειά μου. Εδώ χρειάζεσαι λίγο ακόμη... τώρα θα σε φτιάξω... Έτσι, να μαλακώσει και το δέρμα. Κι εδώ...κι εδώ...έτσι!

(Αρχίζει να μακιγιάρεται με την άσπρη πούδρα). Είδατε πώς γίνονται τα πράγματα όταν κάθεστε φρόνιμα; Γι αυτό να παίρνετε παράδειγμα απ' το συρτάρι με τα μαχαίροπίρουνα. Είναι κλεισμένα στο συρτάρι τους ήρεμα, φρόνιμα και καλά. Μια χαρά είναι. Κιχ δεν ακούγεται! *(Με μαύρη μπογιά κάνει δύο μεγάλους κίγκλους στα μάτια του, βάφει με μαύρο χρώμα τη μύτη και το στόμα, έτσι ώστε να μοιάζει με σκελετό και να παραπέμπει στη Μεξικάνικη ημέρα των νεκρών).* Εδώ λίγο πρώτα...κι εδώ... Πάλι σας ακούω να ξέρετε...ε όχι κι εσύ βραστήρα! Κι εσύ πρέπει να πάρεις μέρος στον καυγά; Πρέπει να με νευριάζετε; Φτάνει που μαλώνουν οι άνθρωποι μεταξύ τους, έχω κι εσάς; Δεν μπορώ άλλο τις φωνές. Για να το σβήσω λίγο εδώ, να μην κάνει και μπαμ και λίγο να φωτίσω το κάτω μέρος και λίγη σκιά εδώ, έτσι, έτσι... Ορίστε. *(Στον καθρέφτη)* Για να δω. Τελείωσα τώρα που με αφήσατε λίγο στην ησυχία μου. Μια χαρά!

(Φοράει το μακρύ φραμπαλωτό φόρεμα). Ωραία. Κοιτάζτε τα χρώματα στο φόρεμά μου πόσο σοφά σιωπούν και λεν ακριβώς αυτό που πρέπει. Η αρμονία

της σιωπής. Υπάρχουν τόσο, όσο. Απλωθείτε ευγενικά στο ύφασμα. Γλιστρήστε στους φραμπαλάδες. Για σας το έφτιαξα. Να παίζετε όλη μέρα.

Στα δύο άκρα της σκηνης φωτίζονται αμυδρά οι γονείς που φορούν άσπρη ιατρική ποδιά

(Ο Άρης φοράει το καπέλο). Εσείς εκεί επάνω στο καπέλο. Στον τελευταίο όροφο θέλω να παρατηρείτε τους πάντες. Σε σας μιλάω λουλουδάκια μου. Όταν μιλάω θέλω να μ' ακούτε. Δεν θέλω να μιλάτε μεταξύ σας. Νά 'χετε το νου σας. Να με ειδοποιήσετε για την παραμικρή ανωμαλία εκεί έξω.

Στέκεται στο κέντρο της σκηνης. Οι γονείς φωτίζονται πιο έντονα.

Μαμά! (Την ψάχνει με το βλέμμα του κάπου δεξιά).

Μπαμπά! (Τον ψάχνει με το βλέμμα του κάπου αριστερά).

Ήρθατε; (Οψη αθώου παιδιού).

ΤΕΛΟΣ